

вързамъ. Азъ вървамъ въ живитъ хора. Въ хората на Любовта вървамъ, но че прѣди 2,000 години нѣкой живѣлъ и умрѣлъ, азъ въ него не вързамъ, въ умрѣлъ човѣкъ не вързамъ. Защо? Азъ ще имъ кажа: „Богъ не е Богъ на мъртвитъ, но на живитъ, и въ Него всички живѣемъ.“ Ще умремъ, казватъ. Не, друго нѣщо се разбира подъ думата смъртъ. Ще умремъ, защото грѣшимъ, а трѣбва да дойдемъ въ съприкосновение съ онази велика Истина, съ Божията Любовь, за да оживѣемъ. И когато дойде онова истинското оживязане, ние ще се разберемъ. Когато ви срѣщна и погледна въ лицето, ще прочета какъвъ е вашиятъ животъ, не вашитъ слабости. Моята душа вижда вашитъ нужди. Ще разбере, че моятъ приятель се нуждае отъ лѣкъ. Ще видя, че животътъ му е малко тежъкъ, че страда и ще му кажа: приятелю, двѣ думи ще ти кажа: Ти ще си вземешъ съ три прѣста малко цвѣтъ отъ пелинъ, ще го туришъ въ едно джезве, ще го държишъ петъ минути да клокне. Тѣй, всѣки день, въ продължение на десетъ дни, ще пиешъ по една чашка пелинъ, и положението ти 75% ще се подобри. Нѣма да му казвамъ да изяде слѣдъ това една бучка захаръ. Не, захарта, освѣнъ ченѣма да помогне, ще му влоши положението. Пелинъ, пелинъ ще му дамъ, а ако нѣкой ми дойде на гости, тогава ще му дамъ една лъжичка сладко. И то е пакъ икономическо. Днешнитъ хора минаватъ икономически. Като намѣрили туй изкуство да черпятъ съ по една малка лъжичка сладко, минаватъ евтино. Почерпятъ го, и хайде да си върви! Единъ американски мисионеръ отишълъ на гости въ едно българско сѣмейство, дѣто му поднесли една фока сладко. Взелъ една лъжичка, момичето седи, а той, лъжица слѣдъ лъжица — изялъ всичката фока сладко. Слѣдъ това казали: „Много яде този американецъ!“ Едно врѣме българитъ правѣха много добръ. Когато имъ дойдеше нѣкой гостъ, тѣ го нагостяваха хубаво, а не, както сега, съ една лъжица сладко. Азъ не съмъ за лъжичката сладко. Нѣкои хора не се задоволяватъ само съ една лъжичка сладко и не ходятъ на гости. Нѣкои се сърдятъ, че не имъ отиватъ на имения день. Ще ви дохождатъ гости, но ще имъ опечете една хубава кокошка или отъ тѣзи хубавитъ скомбрийки или единъ голѣмъ куркой, напълненъ съ това-онова. Казва: вижъ, та-